

Arrest

nr. 254 249 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, Syrisch staatsburger, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 februari 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad beklemtoont dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich in haar uitgebreid en veeleer algemeen en theoretisch verzoekschrift immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel geheel in gebreke.

Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer Refugee Support Aegean (RSA) en PRO ASYL alsook van AIDA en Human Rights Watch waar verzoekende partij in haar verzoekschrift naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland alsook onder meer de aanzienlijke toename van het aantal asielsezoekers op Griekse bodem sinds 2017, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter totaal in gebreke.

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar op algemene wijze, doch zij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand, huisvesting, tewerkstelling voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U geeft immers zelf aan in Griekenland goed behandeld te zijn geweest en er nooit problemen te hebben ondervonden, noch met de politie noch met burgers, u stelt dat de mensen niet racistisch waren en u nooit gediscrimineerd bent geweest (Vragenlijst CGVS punt3.5; CGVS p.2).

Daarenboven blijkt dat u reeds korte tijd na de toekenning van vluchtelingenstatus vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS p.3).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij kan thans niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift betoogt dat “In het onderhavige geval zijn de situatie en de ervaringen van verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland in het geheel niet door de verwerende partij onderzocht, zoals blijkt uit de gebrekkige en gestandaardiseerde bestreden beslissing”. Immers, in weerwil van haar algemene verzuchtingen, werd

er wel degelijk met haar verklaringen omtrent haar persoonlijke situatie en ervaringen in Griekenland rekening gehouden.

In het licht van haar eerdere verklaringen, waarbij ze o.a. aangaf dat zij in Griekenland goed behandeld werd en er nooit problemen heeft ondervonden, noch met de politie noch met burgers, en dat de mensen er niet racistisch waren en zij nooit gediscrimineerd is geweest, is het geenszins ernstig van verzoekende partij om thans in haar verzoekschrift, bovendien zonder enige verdere toelichting of concretisering, in strijd met haar eerdere verklaringen te laten gelden dat “Gezien zijn verklaringen was verzoeker inderdaad een slachtoffer van vervolging in Griekenland, in de zin van artikel 48/3 §2 al. 1, a) en artikel 48/3 §2 al 2, a) van de vreemdelingenwet”. De Raad ziet niet in en verzoekende partij licht niet toe op welke van haar verklaringen zij zich hiervoor baseert. Haar argumentatie in het verzoekschrift betreft, net als waar ze thans oppert dat “In het geval van verzoeker gaat het niet om een kwestie van levensstandaard maar van het recht om niet te worden onderworpen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling”, louter algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen, die bezwaarlijk rijmen met haar eerder afgelegde verklaringen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat hoe dan ook op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Een dergelijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Het was inderdaad vanwege de betreurenswaardige en onmenselijke opvang- en integratieomstandigheden dat de verzoeker Griekenland koos te verlaten”, benadrukt de Raad dat verzoekende partij Griekenland reeds een maand nadat zij er internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus heeft verkregen, heeft verlaten. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt, geeft dit geenszins blijk van de intentie en een doorgedreven poging om er een duurzaam leven op te bouwen en er haar rechten te laten gelden. Uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen blijkt geenszins en ze maakt niet in concreto aannemelijk in Griekenland serieuze pogingen te hebben ondernomen om er een toekomst op te bouwen. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat “In Griekenland, en in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, worden de rechten van vluchtelingen, zoals die zijn vastgelegd in de communautaire minimumnormen (werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie...) niet op bevredigende wijze ten uitvoer gelegd”, berusten haar kritiek en beweringen aldus niet op eigen, concrete persoonlijke ervaringen, laat staan meerdere en concrete ernstige pogingen om toegang te hebben/verkrijgen tot de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen en deze te laten gelden.

Een algemene verwijzing naar (algemene (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent) de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Ofschoon de situatie aan de Turks-Griekse grens ernstige problemen met zich meebrengt voor migranten en vluchtelingen die Griekenland willen binnen geraken, wijst de Raad erop dat de omstandigheden aan de Turks-Griekse grens niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in

geheel Griekenland. Deze situatie beperkt zich immers tot de Turks-Griekse grens en tot migranten en vluchtelingen die geen internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland, daar waar aan verzoekende partij daarentegen wel internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. Om diezelfde reden is de door verzoekende partij aangehaalde argumentatie omtrent de overbevolking en levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen thans evenmin dienstig.

De Raad wijst erop dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar "Rechtspraak RVV" en deze onder de loep wordt genomen en geanalyseerd, dit individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Verzoekende partij haar argumentatie omtrent het feit dat "de hoorzitting van de aanvrager veel te kort was", waarbij zij in haar lijvig verzoekschrift nalaat toe te lichten welke elementen zij eventueel nog had willen toevoegen en hoe deze mogelijks van enige invloed zouden kunnen zijn geweest op de bestreden beslissing, is geenszins van aard op het voorgaande een ander licht te werpen.

Het louter opsommen van allerhande bepalingen en beginselen is geenszins van aard en volstaat allermint om, bij gebreke aan enige uiteenzetting op welke wijze die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, de voorgehouden schending ervan aan te tonen. Het volstaat allermint louter een opsomming te geven zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen/beginselen geschonden zouden zijn.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking en de bestreden beslissing. Zij benadrukt, onder verwijzing naar het MSS arrest, dat zowel het individuele aspect als het objectieve aspect zorgvuldig moeten onderzocht worden. Verzoekende partij stelt vast dat

er geen dergelijke analyse werd uitgevoerd door het Commissariaat-generaal zodat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Voorts stelt verzoekende partij dat uit de Europese rechtspraak tevens blijkt dat in de gevallen waarin de objectieve situatie zo ernstig is, een individueel aspect zelfs niet nodig is. Verzoekende partij vervolgt dat zij in Griekenland in zeer moeilijk levensomstandigheden terecht kwam en dat dit ondersteund wordt door de vaststelling dat er systematische tekorten zijn. Zo stelt verzoekende partij dat de kans zeer klein is om er een woning te vinden zodat het bijna zeker is dat zij op straat terecht zal komen zonder hulp. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat de situatie van de erkende vluchtelingen slechter is dan die van de personen die om internationale bescherming verzoeken zodat zij terecht zal komen in een ernstige deprivatie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht kunnen werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het op algemene wijze uiteenzetten van veeleer theoretische beschouwingen, het beknopt en op algemene wijze verwijzen naar haar moeilijke levensomstandigheden in Griekenland, hetgeen niets meer is dan een herhaling van hetgeen ze eerder al argumenteerde, en voorts het formuleren van zeer algemene beweringen en kritiek.

Ze gaat echter niet of nauwelijks, laat staan *in concreto* in op de grond in de beschikking van 20 oktober 2020 en slaagt er dan ook niet in hetgeen in die beschikking, met verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissing, (en de bestreden beslissing) concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en haar verzoek om internationale bescherming hier in België wordt vastgesteld, in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt, door zich tot algemeenheden en een algemeen en vaag betoog te beperken, o.a. geenszins de grond in voormelde beschikking waarbij met betrekking tot haar persoonlijke situatie en (levens)omstandigheden in Griekenland het volgende wordt vastgesteld:

“Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer Refugee Support Aegean (RSA) en PRO ASYL alsook van AIDA en Human Rights Watch waar verzoekende partij in haar verzoekschrift naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland alsook onder meer de aanzienlijke toename van het aantal asielsezoekers op Griekse bodem sinds 2017, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter totaal in gebreke.

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar op algemene wijze, doch zij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand, huisvesting, tewerkstelling voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u

door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U geeft immers zelf aan in Griekenland goed behandeld te zijn geweest en er nooit problemen te hebben ondervonden, noch met de politie noch met burgers, u stelt dat de mensen niet racistisch waren en u nooit gediscrimineerd bent geweest (Vragenlijst CGVS punt3.5; CGVS p.2).

Daarenboven blijkt dat u reeds korte tijd na de toekenning van vluchtelingenstatus vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS p.3).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij kan thans niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift betoogt dat “In het onderhavige geval zijn de situatie en de ervaringen van verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland in het geheel niet door de verwerende partij onderzocht, zoals blijkt uit de gebrekkige en gestandaardiseerde bestreden beslissing”. Immers, in weerwil van haar algemene verzuchtingen, werd er wel degelijk met haar verklaringen omtrent haar persoonlijke situatie en ervaringen in Griekenland rekening gehouden.

In het licht van haar eerdere verklaringen, waarbij ze o.a. aangaf dat zij in Griekenland goed behandeld werd en er nooit problemen heeft ondervonden, noch met de politie noch met burgers, en dat de mensen er niet racistisch waren en zij nooit gediscrimineerd is geweest, is het geenszins ernstig van verzoekende partij om thans in haar verzoekschrift, bovendien zonder enige verdere toelichting of concretisering, in strijd met haar eerdere verklaringen te laten gelden dat “Gezien zijn verklaringen was verzoeker inderdaad een slachtoffer van vervolging in Griekenland, in de zin van artikel 48/3 §2 al. 1, a) en artikel 48/3 §2 al 2, a) van de vreemdelingenwet”. De Raad ziet niet in en verzoekende partij licht niet toe op welke van haar verklaringen zij zich hiervoor baseert. Haar argumentatie in het verzoekschrift betreft, net als waar ze thans oppert dat “In het geval van verzoeker gaat het niet om een kwestie van levensstandaard maar van het recht om niet te worden onderworpen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling”, louter algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen, die bezwaarlijk rijmen met haar eerder afgelegde verklaringen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat hoe dan ook op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Een dergelijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Het was inderdaad vanwege de betreurenswaardige en onmenselijke opvang- en integratieomstandigheden dat de verzoeker Griekenland koos te verlaten”, benadrukt de Raad dat verzoekende partij Griekenland reeds een maand nadat zij er internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus heeft verkregen, heeft verlaten. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt, geeft dit geenszins blijk van de intentie en een doorgedreven poging om er een duurzaam leven op te bouwen en er haar rechten te laten gelden. Uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen blijkt geenszins en ze maakt niet in concreto aannemelijk in Griekenland serieuze pogingen te hebben ondernomen om er een toekomst op te bouwen. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat “In Griekenland, en in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, worden de rechten van vluchtelingen, zoals die zijn vastgelegd in de communautaire minimumnormen (werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie...) niet op bevredigende wijze ten uitvoer gelegd”, berusten haar kritiek en beweringen aldus niet op eigen, concrete persoonlijke ervaringen, laat staan meerdere en concrete ernstige pogingen om toegang te hebben/verkrijgen tot de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen en deze te laten gelden.

Een algemene verwijzing naar (algemene (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent) de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.”

In weerwil van haar algemene verzuchtingen, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met verzoekende partij haar persoonlijke situatie en omstandigheden zoals zij die heeft geschetst, waarbij dient te worden beklemtoond dat verzoekende partij, die dit niet betwist, Griekenland reeds een maand na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus aldaar heeft verlaten, hetgeen geenszins blijkt geeft van een intentie, laat staan doorgedreven pogingen om er een toekomst uit te bouwen en de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden.

Wat betreft verzoekende partij haar verwijzingen ter zitting naar Europese rechtspraak, benadrukt de Raad de grond in voormelde beschikking waar erop wordt gewezen dat “ (...) in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter totaal in gebreke.”

Zoals eerder in de beschikking van 20 oktober 2020 werd vastgesteld, maakt verzoekende partij immers niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. Ze beweert weliswaar, opnieuw zeer algemeen ter zitting zoals op eveneens algemene wijze eerder in haar verzoekschrift, doch toont niet aan dat zij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS